

Súd: Okresný súd Senica
Spisová značka: 7C/71/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2610205334
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2010
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Sláviková
ECLI: ECLI:SK:OSSE:2010:2610205334.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Senici sudkyňou JUDr. Vierou Slávikovou v právnej veci navrhovateľa: E. I., spol. s r.o., S. XX., XXX XX. B., IČO: XX. XXX. XXX., v zastúpení: JUDr. A. T., advokátka, so sídlom J. N.. XX., XXX. XX. B., proti odporcovi: J. B., nar. XX.X.XXXX., bytom XXX. XX. P. P. XX., v zastúpení: JUDr. M. F., bytom B. XX., XXX. XX B., o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, takto

rozhodol:

Súd u r č u j e, že okamžité skončenie pracovného pomeru oznámené odporcom navrhovateľovi listom zo dňa 13.4.2010 je n e p l a t n é.

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok z predmetu konania v sume 99,50 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet Okresného súdu Senica.

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 493,58 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku k rukám právnej zástupkyne navrhovateľa.

o d ô v o d n e n i e :

Právna zástupkyňa navrhovateľa doručila na Okresný súd Senica dňa 7.6.2010 podanie označené ako „Žaloba o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru“, ktorou sa navrhovateľ domáhal, aby súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany odporcu zo dňa 13.4.2010 z dôvodu podľa § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je neplatné a že pracovný pomer sa skončil dohodou ku dňu 13.4.2010. V návrhu poukázal najmä na skutočnosť, že odporca v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru neuviedol zákonom predpísané náležitosti, nakoľko nešpecifikoval dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru.

Súd uznesením zo dňa 17.8.2010, č.k. 7C/71/2010 - 47 konanie sčasti o určenie, že pracovný pomer skončil dohodou ku dňu 13.4.2010 zastavil, nakoľko navrhovateľ v tejto časti prostredníctvom právnej zástupkyne pred prvým pojednávaním zobral svoj návrh späť.

Súd vo veci vykonal dokazovanie pracovnou zmluvou zo dňa 1.7.2004, prílohami k pracovnej zmluve, dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 2.5.2005, zo dňa 12.6.2006 a 27.6.2007, oznámením o okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 13.4.2010, výplatnými páskami odporcu za mesiace január 2010, február 2010, marec 2010, výpisom z účtu navrhovateľa, vyjadrením navrhovateľa k okamžitému skončeniu zo dňa 26.4.2010, výstupným a zápočtovým listom odporcu, údajmi o nároku a čerpaní dovolenky, pracovnými výkazami za mesiace január 2010 a február 2010, výsluchom svedka Ľ. O., ako aj ostatným obsahom spisu a zistil tento skutkový stav veci:

Dňa 1.7.2004 navrhovateľ a odporca uzavreli pracovnú zmluvu na dobu určitú do 30.6.2005, ktorá bola dohodami o zmene pracovnej zmluvy predĺžovaná do 30.6.2006, následne do 30.6.2007 a dňa 27.6.2007 bola zmenená na dobu neurčitú. Odporca pre navrhovateľa vykonával prácu ako elektromontér v súlade s Opisom pracovných činností (Príloha č. 1 k pracovnej zmluve), na základe ktorej mu bola vyplácaná podielová mzda stanovená v Mzdovej doložke vo výške 22 % z dosiahnutých výkonov za príslušný mesiac (Príloha č. 2 pracovnej zmluvy), pričom výplatný termín bol určený na 12. deň nasledujúceho mesiaca, za ktorý sa vypláca mzda. Odporca dňa 13.4.2010 doručil navrhovateľovi oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru z dôvodu § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, tj. pre nevyplatenie mzdy, náhrady mzdy, cestovných náhrad, náhrad za pracovnú pohotovosť, náhrad príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca alebo ich časti zo strany zamestnávateľa, skutkovo v ňom však nevymedzil dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Z výpisu z účtu ako aj z výplatných pásk vyplýva, že odporca mal čistý príjem za mesiac január 2010 vo výške 723,29 € a za mesiac február 2010 vo výške 813,36 €. Navrhovateľ sa k uvedenému oznámeniu vyjadril dňa 26.4.2010, v ktorom uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné, pričom však netrval na tom, aby odporca v ich spoločnosti naďalej pracoval a konštatoval, že pracovný pomer považuje za skončený dohodou ku dňu 13.4.2010.

Konateľ spoločnosti (navrhovateľa) vo svojom výsluchu na pojednávaní uviedol, že na návrhu trvá. Právna zástupkyňa navrhovateľa doplnila, že navrhovateľ považuje okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany odporcu za neplatné najmä z dôvodu, že v oznámení síce odporca uviedol § 70 Zákonníka práce (tj. pre nevyplatenie mzdy alebo jej časti, náhrady mzdy a pod.), skutkovo však nevymedzil dôvod zrušenia pracovného pomeru. Zároveň dodala, že odporcovi bola mzda riadne vyplácaná vo výplatných termínoch (12. deň nasledujúceho mesiaca), pričom doložila dôkaz potvrdzujúci vyplatenie mzdy odporcovi aj za mesiac február 2010.

Z výsluchu odporcu vyplynulo, že okamžité skončenie pracovného pomeru si podal z toho dôvodu, že na výplatných páskach za mesiace január 2010 a február 2010 mal uvedený iný počet hodín ako v pracovných výkazoch, pričom za rovnaké zakázky nedostal rovnako zaplatené. Zároveň uviedol, že sa snažil vzniknutú situáciu riešiť s vedením firmy, jeho nadriadený ani konateľ spoločnosti mu však neposkytli bližšie vysvetlenie. Právny zástupca odporcu vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že hoci je v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 13.4.2010 označené neplatné číslo Zákonníka práce, z uvedeného ustanovenia § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (z jeho citácie) jasne a zrozumiteľne vyplýva dôvod, pre ktorý odporca okamžite skončil pracovný pomer s navrhovateľom, a to pre nevyplatenie časti mzdy, nakoľko uvedené konštatovanie možno vyvodit' aj z vyjadrení navrhovateľa, že odporcovi bola vyplácaná mzda pravidelne vo

výplatných termínoch, a preto dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru nemôže byť nevyplatenie mzdy, ale len jej časti. Ďalej poukázal na skutočnosť, že odporcovi nebolo zo strany navrhovateľa umožnené oboznámenie sa so zásadami pre odmeňovanie podielovou mzdou podľa Prílohy č. 2 k pracovnej zmluve, z ktorého dôvodu odporca nezistil, prečo mu za mesiace január 2010 a február 2010 bola za rovnakú prácu a odpracované hodiny vyplatená rôzna mzda, konkrétne za mesiac január 2010 vo výške 723,29 € a za mesiac február 2010 vo výške 813,36 €. O uvedených nezrovnalostiach sa dozvedel dňa 13.3.2010 (v deň obdržania výplatnej pásky), pričom oznámenie navrhovateľovi doručil dňa 13.4.2010, tj. v subjektívnej jednomesačnej lehote odo dňa, keď sa o dôvode dozvedel. Vzhľadom na uvedené navrhol návrh zamietnuť a rozhodnúť len o trovách konania.

Právna zástupkyňa navrhovateľa s tvrdením, že odporca sa nemal možnosť oboznámiť so zásadami pre odmeňovanie podielovou mzdou nesúhlasila, nakoľko z uzavretej pracovnej zmluvy vyplýva, že odporca bol oboznámený s pracovnými a mzdovými podmienkami. Okrem toho uvedený dokument je verejne prístupný na nástenke navrhovateľa. Vo vzťahu k pracovným výkazom tvoriacim podklad mzdy uviedla, že sám odporca sa podieľal na ich vypracovávaní, pričom za mesiac február 2010 si ho vypracoval sám. Navrhovateľ dodal, že vzhľadom na odmeňovanie jeho zamestnancov podielovou mzdou výsledná mzda nezávisí od počtu odpracovaných hodín, ale od výkonu ich práce.

Právna zástupkyňa navrhovateľa vo svojom vyjadrení zo dňa 2.9.2010 uviedla, že hoci odporca vo vylúčení bližšie špecifikoval dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru, zistené nezrovnalosti spočívajúce v rozdielne vyplatení mzdy za mesiace január 2010 a február 2010 žiadnym spôsobom nepreukázal ani nevyčíslil. Zároveň poukázala na skutočnosť, že pracovné výkazy tvoriace podklad pre vypočítanie mzdy vypracoval za uvedené mesiace sám odporca a odmietla účelové tvrdenie odporcu, že mu nebol známy spôsob výpočtu mzdy vzhľadom k tomu, že nemal k dispozícii Zásady odmeňovania zamestnancov (Príloha č. 2 k pracovnej zmluve), nakoľko s pracovnými a mzdovými podmienkami bol oboznámený pri podpise pracovnej zmluvy, pričom počas výkonu práce pre navrhovateľa (celkom v dĺžke 6 rokov) mu musel byť evidentný spôsob výpočtu podielovej mzdy, ktorá závisela od charakteru zakázok a dosiahnutých výkonov. Na záver uviedla, že vzhľadom na to, že oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, považuje ho za neplatné.

Svedok Ľ. O. na pojednávaní potvrdil, že pracuje v spoločnosti navrhovateľa ako vedúci riadenia projektov, pričom bol vedúci zamestnanec odporcu pracujúceho ako montážnik. Vo vzťahu k odmeňovaniu zamestnancov (montážnikov) uviedol, že sú odmeňovaní podielom z vykonanej práce, tj. ich mzda závisí od dohodnutej odmeny za každú zakázku, ktorá sa následne prerozdeľuje medzi jednotlivých montážnikov, pričom mzda sa vypočíta ako podiel z fakturovaných výkonov zamestnancov. Svedok uviedol, že od roku 2003 (odkedy pracuje v spoločnosti) nedošlo k zmene spôsobu odmeňovania. Odporcu poznal ako veľmi dobrého pracovníka a nepostrehol žiadne známky nespokojnosti s jeho odmeňovaním. Vyššiu mzdu za mesiac február 2010 ako v mesiaci január 2010 vysvetlil tým spôsobom, že bolo zrejme vykonaných viacej výkonov. Všetky úkony montážnikov sú položkovo ocenené a ich výkon sa dá ovplyvniť najmä efektívnou organizáciou práce.

Podľa ust. § 69 ods. 1 písm. b/ zákona č. 311/2001 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov (Zákonníka práce) zamestnanec môže pracovný pomer okamžite skončiť, ak zamestnávateľ mu nevyplatil mzdu, náhradu mzdy, cestovné náhrady, náhradu za pracovnú pohotovosť, náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca alebo ich časť do 15 dní po uplynutí ich splatnosti.

Podľa ust. § 70 Zákonníka práce okamžité skončenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ aj zamestnanec urobiť písomne, musia v ňom skutkovo vymedziť jeho dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, a musia ho v ustanovenej lehote doručiť druhému účastníkovi, inak je neplatné. Uvedený dôvod sa nesmie dodatočne meniť.

Podľa § 77 Zákonníka práce neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

Z vykonaného dokazovania a zisteného stavu veci vyvodil súd ten právny záver, že návrh bol podaný dôvodne. Navrhovateľ podal v súlade s § 77 Zákonníka práce návrh na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany odporcu dňa 7.6.2010, tj. v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť. Z ustanovenia § 69 Zákonníka práce vyplýva, že zamestnanec môže pracovný pomer skončiť okamžite len výnimočne z dôvodov výslovne uvedených v zákone. Súd mal preukázané, že odporca okamžite skončil pracovný pomer s navrhovateľom dňa 13.4.2010 doručením oznámenia, v ktorom ako dôvod uviedol ustanovenie § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Pre platnosť uvedeného právneho úkonu je potrebné splniť viacero podmienok, z ktorých jedna predstavuje skutkové vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, čo v danom prípade odporca nedodrжал, nakoľko uviedol len ustanovenie zákona bez akéhokoľvek konkrétneho skutkového opisu. Pritom ustanovenie § 69 ods. 1 Zákonníka práce uvádza viac dôvodov, pre ktoré možno okamžite skončiť pracovný pomer zo strany zamestnanca. Ak konkrétne dôvod odporca neuviedol, navrhovateľ sa mohol len domnievať, či s ním odporca hodlá okamžite skončiť pracovný pomer lebo mu navrhovateľ nevyplatil mzdu, alebo mu nevyplatil náhradu mzdy, alebo cestovné náhrady, alebo náhradu za pracovnú pohotovosť, alebo náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca alebo ich časť do 15 dní po uplynutí ich splatnosti. Domnienky a domýšľanie sa navrhovateľa, čo odporca od neho vlastne požaduje a vytýka mu, v súdnej kauze neobstoja a zákon to ani nepripúšťa a navrhovateľovi povinnosť domýšľať si neukladá. Vzhľadom k tomu,

že okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo urobené formou predpísanou Zákonníkom práce, súd uvedený právny úkon vyhlásil za neplatný. Odhliadnuc od skutočnosti, že odporca jednoznačne skutkovo nešpecifikoval dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru, súd považoval za potrebné skúmať i otázku, či boli naplnené skutočnosti uvedené v ustanovení § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, v tomto prípade ako vyplynulo z vykonaného dokazovania - nevyplatenie časti mzdy odporcovi. V konaní bolo preukázané, že za mesiace január 2010 a február 2010 navrhovateľ vyplatil odporcovi aj napriek rovnakému počtu odpracovaných hodín v jednotlivých mesiacoch mzdu v rôznej výške, pričom rozdiel 90,07 € odporca považoval za časť mzdy, ktorá mu za mesiac január 2010 nebola vyplatená. Z pripojených listinných dôkazov ako aj z výpovedí účastníkov a svedkov vyplýva, že odporca ako zamestnanec navrhovateľa bol odmeňovaný podielovou mzdou, ktorej výška závisí od dohodnutej odmeny za jednotlivé zakázky, pričom mzda sa

vypočíta ako podiel z fakturovaných výkonov zamestnancov. Uvedený rozdiel vo výške mzdy odporcu bol preto spôsobený objektívnymi skutočnosťami spočívajúcimi vo výkonnosti práce odporcu ako zamestnanca.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému navrhovateľovi priznal uplatnenú náhradu trov konania. Právna zástupkyňa navrhovateľa si v zmysle vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb uplatnila trovy konania celkom vo výške 493,58 €, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia (5 úkonov právnej služby po 55,49 € za úkon + režijný paušál po 7,21 €, náhrada cestovného v sume 101,27 € + 19 % DPH). Zároveň súd uložil odporcovi aj povinnosť zaplatiť súdny poplatok z predmetu konania vo výške 99,50 € podľa pol. 1 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov, a to na účet OS v Senici, pretože navrhovateľ bol oslobodený od platenia súdneho poplatku za návrh podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zák.č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, konanie však od tohto poplatku oslobodené nie je, a preto povinnosť zaplatiť predmetný súdny poplatok prešla na neúspešného odporcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, dvojmo.

V odvolaní sa okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3 O.s.p) musí uviesť proti ktorému rozhodnutiu súdu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a)

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák.č. 233/1995 Z. z., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.